

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 102.

Fjerde Session.

34te Møde.

Onsdagen d. 8. December.

(Fortf.)

Finantsministeren (fortsat): Den følgende Dyring af det ærede Udvalg, hvor der tales om Fællesforfatningen og om den Toldforbindelse, som nu skal knyttes, tilstaaer jeg, har paa mig gjort det Indtryk, at vi ikke noksom tænke paa den Fortid, der eksisterede før 1848. Vi maae jo dog erindre, at en Fællesforfatning, skjøndt ingen Constitution, men dog en Fællesforsamling, har eksisteret i disse Landsdele inden 1848, og et Toldforbund ogsaa, og det — jeg skal gjentage, hvad jeg allerede ved Sagens første Behandling har maattet bringe i Erindring — en Toldforbindelse, som, skjøndt den har haft sine Undtagelser med Hensyn til fremmede Varer, har været ubetinget med Hensyn til Landets egne Producter paa begge Sider af Kongeaen, som paa begge Sider af Eideren. Det ærede Udvalg siger fremdeles: Tydskland er selv Herre over sin Fremtid, og slutter, idet det udvækker Følgerne af dette Herredømme, med en Advarsel om, at vi skulle vogte os for, forglemt at hengive os til den Tro, at det nuværende Forhold til Holsteen vilde være evigtvarende, eller endog kun langvarigt. Selve denne Conclusion er ikke rigtig; der er ingen Stat, hvor mægtig den end er, der kan sige, at den er fuldkommen Herre over sin egen Fremtid, det kan ingen Stat gjøre, og mindst i Europa, men Tydskland er ingen Stat, lader os vel erindre det —, og derfor kan Tydskland langt mindre gjøre det. Jeg behøver ikke at henvise til Historien, jeg behøver navnlig ikke at henvise til den seneste Tid, for at vise, i hvor lidet en Grad, at Tydskland kan siges at være Herre over sin egen Fremtid; men det tør jeg vel ialtfald paa- staae, og i den Henseende have vi dog en be-

stemt Erfaring, skulde jeg troe, for os, at, hvis denne Formening om Tydsklands Herredømme over sin egen Fremtid skulde strække sig saa vidt, at dette Herredømme ogsaa skulde udvides til de Lande, der staae i et eiendommeligt Forhold til det tydske Forbund, som Danmark og t. Ex. ogsaa Holland, saa er Sætningen positivt falsk; thi det har vlist sig, at selv i Revolutionsperioden, hvor Tydskland var i en større Grad, idetmindste tilsyneladende, Herre over sin egen Fremtid, end Noget skulde troe, har Tydskland dog ikke hengivet sig til Troen paa den nærværende Tilstands Varighed. Denne Advarsel behøves derfor ikke til Ministeriet; det er netop, fordi Ministeriet seer de Farer, som ere forbundne med den nærværende Tilstand, at Ministeriet arbejder hen paa at søge den forandret; det er derfor, at Ministeriet fremkommer med Forslag, der, som det nærværende, sigte til at styrke Forbindelsen og Genheden imellem det, som skal blive sammen (Hør!). Man møde os ikke med altid at minde om Fællesforfatningen (Hør!); de Herrer ere berettigede til at have deres Anskuelser; men de ere forpligtede til at erindre, at Hans Majestæts Regjering har, saavel som de, vedkjendt sig Kundgjørelsen af 28de Januar d. A., og de Herrer ere ikke berettigede til at paaastaae, at netop de have Ret, og de alene have Ret, naar de ville bestemme den Maade, hvorpaa Hans Majestæt i denne Henseende skal gaae frem. Der gives forskellige Maader i Henseende til Ordningen af vore indre Anliggender og vore Forfatningsforhold. Ministeriet følger den Vej, som det fra første Færd har affstukket sig, og den følger den consequent; vi forlange ikke, at Enhver skal erkjende, at denne Vej er den rigtige; men vi forlange, at man skal vise os den Rejsfærdighed, ikke bestandigt at møde os med den Mistillid: at, fordi vi følge en anden Vej, end mange af de Herrer ansee for